

Lumina Săptămânii

On. Red. «Asociațiunea»

Loco (str. Șaguna 6)

Foale săptămânală pe...

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an Lei 40—
Pe o jumătate de an „ 20—
Pe un pătrar de an „ 10—

— Un număr 1 Leu. —

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

Redactor responsabil: Preotul Iosif Trifa.

ANUNȚURI

se primesc la administrația din strada Mitropoliei 45.

PREȚUL ANUNȚELOR:

Un sir petit 3 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul convenit.

Întâlnire bună...

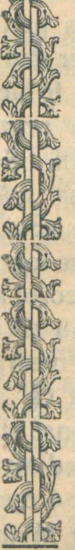
După o depărtare de 2 luni mă întâlnesc iarăși cu cetitorii acestei gazete. Am fost la Țară, unde îmi am cuibul meu. Am fost în popor de care sunt legat și mă simțesc legat cu toate rădăcinile sufletului meu. Noi, cari scriem această gazetă, avem toți legături sufletești cu poporul și ținem să le avem, pentru că numai cunoscând deaproape păsurile poporului se poate face gazetă pentru el.

Și acum mă veți întreba ce am văzut pe unde am umblat? Inzadar aş cerca să tângăduesc adevărul: avem stări bolnave la sate ca și la orașe. S'a stricat și poporul, s'au stricat și conducătorii. «Toți ne-am abătut, împreună netrebnici ne-am făcut», precum zice rugăciunea dela Litie — și aceasta e pricina că vremurile cele nouă pe cari le-am așteptat să vină după războiu n'au venit, ci par'că mai rele s'au făcut. «Așteptam pacea, dar nici un bine nu ne-a venit. Timp de tămăduire și iată spaima» (Ieremia 8, 15). Și binele nu va veni până când oamenii nu se vor face buni.

Pricina stărilor bolnave de azi trebuie să o căutăm în noi înșine în inima noastră. Când noi înșine suntem răi, nici vremurile nu pot fi bune. Inzadar vom schimba mereu guvernele și oamenii dela cârmă, căci iată toate relele rămân și vor rămânea în picioare până când nu vor veni oameni schimbați înspre bine, să le facă bune. Din lăuntrul nostru, din sufletul, din inima oamenilor trebuie să plece schimbarea înspre bine a stărilor și relelor din țara noastră.

«Curățiți aluatul cel vechiu de răutate și vicleșug ca să fiți frământătură nouă», zicea apostolul Pavel (I Corinteni 5, 7). «Aluat nou» ne trebuie și nouă, care să dospescă «frământătură nouă» în viața și stările din țara noastră cea nouă. Acel aluat este evanghelia lui Hristos. Numai coborându-l pe Isus Hristos și învățăturile Lui în inima noastră și în mijlocul vieții noastre, vom putea schimba cursul și mersul stărilor bolnave de azi.

Amăsurat acestui adevăr, gazeta noastră n'a intrat și nu va intra în țărățele și fleacurile politice de partid, ci va vesti neîncetat pe Hristos și învățăturile Lui. P. Trifa.

Un mucenic al neamului nostru: Avram Iancu.

În săptămâna trecută s'au împlinit 50 de ani dela moartea eroului Avram Iancu. Din acest prilej s'au făcut mari serbări în cinstea marelui mort și bine s'a făcut așa pentru că Avram Iancu este un mucenic în Calendarul neamului nostru. Jertfa lui este cunoscută: în anul 1848 s'a ridicat cu credință și cu lupte pline de vitejie să-și apere pe Împăratul în credința și nădejdea că prin aceasta își va putea ridica neamul său. I-a fost însă dat să-și vadă credința batjocorită și jertfa nerăsplătită.

La anul 1852 Împăratul Frantz Josef trecu muntele Găina și ajungând la Vidra în toate părțile întreba și căuta pe Iancu. Dar atunci Iancu n'a fost acasă, n'a vrut să fie pentru că știa că Împăratul n'aduce răsplată credinței și jertfelor sale. Împăratul a plecat atunci înapoi ducându-și acasă medalia și rangul pe cari le adusese în buzunarul căputului pentru Iancu. Și a plecat și sărmanul nostru Iancu. Văzându și zdrobite planurile sale de dezrobire și mărirea ale neamului a înnebunit de durere și a plecat pribeag în lume. În pribegia lui cânta din fluer. În fluerul lui vorbea și plângea un neam întreg. Plângeau suferințele și durerile unui neam fără de noroc. Și de atunci n'a mai fost acasă Iancu, pribegia lui nu s'a mai sfârșit, plângerea din fluerul său n'a mai tăcut. Sub gorunul dela Tebea a fost așezat numai trupul lui cel frânt și obosit, dar duhul lui, tulburat de durere, a pribegit mai departe chemându și neamul la luptă și război.

De atunci a trecut multă vreme. Dumnezeu dreptății ne-a răzbunat, jertfele din

48 ni le-a răsplătit și necredința Împăratului a pedepsit o.

Și totuși... plângerea din fluerul lui Iancu n'a tăcut nici acum și pentru miniștri și foști miniștri cari îl cercetează cu automobilele la Vidra, nu-i «acasă» nici acum. Avram Iancu și jertfa lui de mucenic este o muștrare politicianilor de azi cari ne-au umplut țara și ne slăbesc țara cea nouă cu luptele politice de partid.

La Vidra și la Tebea s'a făcut săptămâna trecută parastas pentru «odihna» marelui nostru mort. Dumnezeu să primească sf. slujbă, dar să ne întrebăm ce odihnă ar putea avea marele mort, în vreme ce conducătorii noștri politici să ceartă de ani de zile în loc să vadă de năcazurile țării? Ce odihnă ar putea avea Craiul Moșilor și muștilor când Moșii, urmașii lăncerilor lui, rabdă foame, și «craii permiselor» ne fură bogățiile țării? Cum s'ar putea odihni când chiar cu privilegiul parastasului dela Vidra cei strănși acolo s'au certat și s'au improșcat cu țărățele politice de partid?

Cea mai bună prăznuire a marelui erou, cea mai bună slujbă pentru «odihna» lui ar fi pacea, cinstea, omenia, munca și jertfa tuturor conducătorilor noștri pentru binele țării și a neamului.

Prăznuirea și amintirea lui Iancu să ne fie o poruncă: încetarea certelor și împăcherilor. Să înceteze certele căci vremea încercărilor încă n'a trecut. Aproape la toate hotarale ne pândesc Faraonii ca să ne întorcă iarăși în robie. Încă n'a sosit vremea să uităm cântarea și chemarea:

«Iancule tare, Iancule mare ...Cu noi să fi!
Tu însoțește și tu întărește ...Pe ai tăi fii!»

I. T.

